

трепва *пробудено* или *безсънно*, а лирическият Аз отправя към Бога най-горещата си молитва („Кажи, кажи, сърцето ми да стане камък...“).

Наблюденията над неустойчивата белеговост на Яворовия интровертен ред лесно навеждат на извода, че в действителност изобщо не съществува подобен ред. Изключенията от „общото семиотично правило“ (*абдукцията*), вариациите, дори семантичните аномалии са дотолкова натрапливо очевидни и преобладаващи, че те самите могат да бъдат обявени за правило на Яворовото поетическо мислене. Намерението за синтагматично навързване между отделните поетически текстове, за взаимоотекването и взаимообогатяването им сякаш безследно пропада, когато пожелаем да го видим сред реалностите на Яворовата поезия. И в този случай най-ценното, но неотвеждащо по-надалеч заключение е, че всеки Яворов текст навярно изгражда и е подчинен единствено на своя собствена, уникална парадигма, а отделните текстови парадигми се оказват дотолкова несъвпадащи помежду си, дотолкова разнородни, че е невъзможно, непосилно и претенциозно да се опитваме да извличаме от тях *граматика на гръдта*, *граматика на душата*, *граматика на сърцето*. И въпреки това не могат да не впечатлят волно протичащите метафоризации в Яворовата поезия, това сякаш неограничавано от никакви изказни и художествени конвенции непрестанно субституиране на *гръдта* от опространствената *душа* (в този смисъл „Проклятие“ и „Песен на песента ми“ се оказват не аналогични, а полемизиращи помежду си творби – *гръдта-пейц-храм* е издекламирана през 1907 г. от Яворов като *душа-храм*, докато в манифестния текст на поета на *душата* е отредено единствено парадигматичното свойство да *копнее по небето*); на опространствената *душа* от *гръдта* – вместилище на *две души* (а тук не можем да се въздържим да не напомним дефинитивното *сърце-кивот*, т.е. едно напълно опустошено вътрешно пространство на Аза, с отнети възможности за каквото и да е пов-